

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2021 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S., znak (...) utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 18 lutego 2021 r., znak (...), którym odmówiono P. R. wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, wskazując, iż jest nadal osoba niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym do 31 marca 2022 r. z powodu schorzeń oznaczonych symbolem 02-P.

P. R. wniosła odwołanie od tego orzeczenia, domagając się zmiany stopnia niepełnosprawności i kwestionując prawidłowość ustaleń, jakie legły u podstaw rozstrzygnięć organów. Powołując się na towarzyszące jej trudności, wskazywała, iż wymaga wsparcia i pomocy w codziennych czynnościach, którego udziela jej ojciec. Podniosła, że nie może podjąć zatrudnienia, a to z powodu konieczności sprawowania nad nią stałej opieki.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. wniósł o oddalenie odwołania w całości wywodząc, jak w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. R., urodzona (...), ma wykształcenie średnie. Z uwagi na stan zdrowia nie jest aktywna zawodowo.

Niesporne .

U P. R. rozpoznaje się schizofrenię hebefreniczną o przewlekłym charakterze z anozognozą. Odwołująca pozostaje od maja 2017 roku w stałej opiece psychiatrycznej. W początkowym okresie rozwoju choroby dominowały u odwołującej objawy zespołu obsesyjno - kompulsyjnego. Z upływem czasu i leczenia zweryfikowano rozpoznanie na zaburzenia schizotypowe a następnie schizofrenie hebefreniczną. P. R. była wielokrotnie hospitalizowana psychiatrycznie. Obecnie, stan psychiczny uległ na tyle poprawie, że od kilku lat pozostaje jedynie w stałym leczeniu ambulatoryjnym.

Dowód : dokumentacja medyczna – k. 23 (koperta), 24-33,96-133 oraz k. 2-7, 22, 39 i nast. akt organu, zeznania świadka M. R. – k. 80- 81.

W 2021 roku u P. R. nie występowały ostre objawy psychotyczne (omamy, urojenia). Dominowały objawy negatywne schizofrenii (wycofanie, nieufność, izolacja, brak aktywności) o zmiennym nasileniu. W lipcu 2021 roku z powodu nasilenia objawów pozapiramidowych polekowych (drżenie rąk, dystonia) P. R. przestała leczyć się farmakologicznie i jej stan się pogarszał. We wrześniu zmieniono dotychczasowe leczenie co spowodowało, że ustąpiły objawy dystonii, a stan psychiczny odwołującej poprawił się.

Aktualnie P. R. wobec rozpoznanych u niej schorzeń o podłożu psychiatrycznym jest osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Wymaga konieczności udzielania jedynie częściowej pomocy ze strony innych osób w celu pełnienia ról społecznych (stosownie do wieku, płci i środowiska), to jest pomocy w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych. Odwołująca nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jest osobą zdolną do samodzielnego poruszania się, komunikowania. P. R. samodzielnie ubiera się, spożywa posiłki, przygotowuje pod nadzorem ojca nieskomplikowane potrawy, dba o higienę osobistą, porządek.

Wobec istnienia możliwości nastąpienia poprawy stanu zdrowia, ponowna ocena stanu psychiatrycznego wskazana jest po 1 maja 2023 r.

Dowód : opinia biegłego z zakresu psychiatrii J. K. – k.57-62, dokumentacja medyczna – k. 23 (koperta), 24-33,96-133 oraz k. 2-7, 22, 39 i nast. akt organu, zeznania świadka M. R. – k. 80- 81.

Po raz pierwszy wobec P. R. orzeczono umiarkowany stopień niepełnosprawności w lutym 2018 r. Orzeczeniem z dnia 31 marca 2020 r. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. ponownie uznał P. R. za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z powodu schorzeń oznaczonych symbolem O2-P do dnia 31 marca 2022 r.

Dowód : orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 18 lutego 2021 r., znak PCPR.ZON.441.1.-214.2020 – k. 33.

P. R. 8 stycznia 2021 r. złożyła wniosek o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wobec zaistniałej zmiany stanu zdrowia. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. orzeczeniem z dnia 18 lutego 2021 r. odmówił P. R. zaliczonej 31 marca 2020 r. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do 31 marca 2022 r. wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, uznając, że nie nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia uzasadniające zmianę posiadanego orzeczenia poprzez zaliczenie do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Dowód : orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 18 lutego 2021 r., znak (...) – k. 46.

Schorzenia psychiatryczne były podstawą wydania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczenia z dnia 17 kwietnia 2019 r. w przedmiocie całkowitej niezdolności P. R. do pracy do 30 czerwca 2022 r.

Dowód: orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 17 kwietnia 2019 r. – k. 95 akt organu wraz z dokumentacją medyczną k. 96-133 akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się częściowo uzasadnione.

Orzekanie o stopniu niepełnosprawności jest regulowane przez ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 100) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2021 r. poz. 857). Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy).

Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy).

Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4 ustawy).

Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 ustawy).

Standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności uregulowane zostały w przywołanym rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności. Wyżej wymienione rozporządzenie precyzuje pojęcia użyte przez ustawodawcę, i tak w zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności, niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych – zależność od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1 pkt 3). Natomiast w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych oznacza konieczność udzielania pomocy (zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych) w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności wskazanej powyżej (§ 30 ust. 1 pkt 2),

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji ma szeroki zakres przedmiotowy. Obejmuje bowiem opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego. Chodzi więc o takie naruszenie sprawności organizmu, które uniemożliwia zaspokojenie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4 ustawy). Istotne jest, aby wskazane elementy występowały łącznie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 sierpnia 2005 r., sygn. akt I PK 11/05, OSNP 2006/11-12/181 oraz Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 6 marca 2003 r., sygn. akt II AUa 651/02, Pr.Pracy 2004/7-8/65, a nadto w wyroku z dnia 21 lutego 2002 r., III AUa 1333/01, OSA 2003/7/28). W wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt III Aua 386/07, orzeczono, że za niezdolną do samodzielnej egzystencji uznaje się wyłącznie osobę wymagającą stałej pomocy przy chodzeniu, jedzeniu, ubieraniu się. Sąd ten wskazał, że utrudnienia w poruszaniu się, czy niemożność samodzielnego wyjścia z wanny są utrudnieniami niewystarczającymi do przyjęcia niezdolności do samodzielnej egzystencji – nie uzasadniają bowiem korzystania ze stałej lub długotrwałej opieki i pomocy (w odróżnieniu od pomocy doraźnej). Stanowisko to podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

Przy zastosowaniu powyższych zasad, zdaniem Sądu, należało przyjąć, że zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności było prawidłowe. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd dostrzega, że w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia organ błędnie wskazał, iż uprzednim orzeczeniem Powiatowego Zespołu odwołująca była zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe z powodu schorzeń opisanych symbolami 05-R oraz 07-S. Tym niemniej analiza akt organu przeczyła takim wnioskom – wobec P. R. od 2018 r. orzekano o niepełnosprawności wyłącznie na podstawie rozpoznanych schorzeń psychiatrycznych, każdorazowo okresowo, stąd też Sąd ww. twierdzenia organu uznał za omyłkę pisarską. W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, iż wnosząca odwołanie jest osobą niepełnosprawną, spór zaś dotyczył stopnia niepełnosprawności. P. R. kwestionowała zaliczenie jej przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności domagając się orzeczenia wyższego stopnia niepełnosprawności.

Z poczynionych przez przedstawicieli zarówno Powiatowego, jak i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności ustaleń wynika, że stany chorobowe występujące u odwołującej naruszają sprawność jej organizmu, co w konsekwencji powoduje ograniczenia w możliwości funkcjonowania na poziomie uważanym za typowy dla osoby z pełną sprawnością, a rodzaj i zakres tych ograniczeń powoduje, że warunkiem koniecznym dla wyrównania szans jest zapewnienie częściowej pomocy innych osób w celu uczestnictwa w różnych sferach życia.

Organ wskazał, że odwołująca jest zdolna do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej. Wydając zaskarżone orzeczenie, Wojewódzki Zespół podkreślił, że stan zdrowia odwołującej, nie czyni jej osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, całkowicie zależną od otoczenia, która wymaga tego, by ją pielęgnować w zakresie higieny osobistej, karmić oraz wykonywać w zastępstwie czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Okoliczności te wykluczają możliwość zakwalifikowania odwołującej do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Spostrzeżenia organu co do oceny sprawności odwołującej potwierdził powołany w sprawie biegły sądowy z zakresu psychiatrii, to jest specjalności odpowiedniej do schorzeń występujących u P. R. oraz ich następstw. W opinii sądowo – lekarskiej, biegły J. K. na podstawie analizy dokumentacji medycznej dostępnej w aktach sprawy (wobec zdecydowanej odmowy osobistego stawiennictwa strony odwołującej), stwierdził w sposób jednoznaczny, że rozpoznane u odwołującej schorzenia powodują nie większy niż umiarkowany stopień niepełnosprawności, wskazując że nie zachodzi konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku z ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Zakres naruszenia sprawności organizmu u odwołującej powoduje, że wymaga ona częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Jak wynika z wiarygodnych zeznań ojca odwołującej – świadka M. R. (zamieszkującego wspólnie z odwołującą), P. R. samodzielnie wykonuje czynności samoobsługowe z zakresu higieny osobistej, samodzielnie spożywa posiłki, potrafi zdjąć oraz ubrać odzież, przygotować proste dania. W codziennych czynnościach otrzymuje wsparcie ojca. Biegły z zakresu psychiatrii w swojej opinii podkreślił, że stan kliniczny odwołującej, pozostającej pod opieką psychiatry, regularnie przyjmującej leki, pozostaje wyrównany. Co istotne, po okresie hospitalizacji, które zakończyły się w 2017 r. stan psychiatryczny odwołującej pozostaje stabilny. Pozostaje ona w opiece ambulatoryjnej, jest leczona farmakologicznie – leczenie to jest monitorowane i dostosowywane do stanu zdrowia oraz występujących objawów. W ostatnich latach nie zachodziła potrzeba hospitalizacji ubezpieczonej z powodu zaburzeń schizofrenicznych. W 2021 roku u P. R. nie występowały ostre objawy psychotyczne (omamy, urojenia). Dominowały objawy negatywne schizofrenii (wycofanie, nieufność, izolacja, brak aktywności) o zmiennym nasileniu. Z powodu nasilenia objawów pozapiramidowych polekowych (drżenie rąk, dystonia) zmieniono dotychczasowe leczenie co spowodowało, że ustąpiły objawy dystonii, a stan psychiczny odwołującej poprawił się. Biegły z zakresu psychiatrii zaznaczył przy tym, że nie można uznać, że stan zdrowia odwołującej nie rokuje poprawy – wskazał, że ponowna ocena winna zostać przeprowadzona wraz z początkiem maja 2023 r.

Tak sformułowanych wniosków opinii nie kwestionowała żadna ze stron.

W toku postępowania ustalono, iż odwołująca P. R. została orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 17 kwietnia 2019 r. uznana za całkowicie niezdolną do pracy do 30 kwietnia 2022 r. Kolejne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS w tym samym przedmiocie względem odwołującej zostało wydane po dacie zaskarżonego orzeczenia, to jest w sierpniu 2022 r. Przepis art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, stanowi iż orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o całkowitej niezdolności do pracy, ustalone na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jest traktowane na równi z orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.291 j.t.) całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Należy więc stwierdzić, wobec brzmienia art. 5 pkt 2 przytoczonej ustawy, że także fakt uznania przez organ rentowy P. R. za osobę niezdolną do pracy nie uzasadniał uznania jej za osobę niepełnosprawną w stopniu wyższym aniżeli umiarkowany.

Dokonawszy analizy zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd stanął na stanowisku, że P. R. zachowała zdolność do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację. To zaś, w ocenie Sądu, pozwala uznać, że jej stan zdrowia i rozpoznane schorzenia odpowiadają umiarkowanemu stopniowi niepełnosprawności. Jak wskazywano powyżej o zaliczeniu wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności decydują dwie przesłanki. Mianowicie, niepełnosprawność ta może

wynikać z niezdolności do pracy albo zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, konieczności czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych bądź też obu tych przesłanek łącznie. W niniejszej sprawie pod rozważę Sądu został poddany przypadek, w którym zasadne było orzeczenie niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym z uwagi na konieczność udzielenia odwołującej czasowej albo częściowej pomocy w celu pełnienia ról społecznych oraz konieczność zatrudnienia w warunkach pracy chronionej. Rozpoznana u odwołującej schizofrenia o wieloletnim przebiegu w sposób niezaprzeczalny wpływa na możliwość wypełniania przez nią ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym. Mając na względzie § 29 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, który stanowi, że konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych, należy wskazać, że odzwierciedla on zakres pomocy niezbędnej odwołującej. Sąd stoi na stanowisku, że rozpoznane schorzenia, utrudniają funkcjonowanie odwołującej w wielu aspektach życia codziennego i z tego względu wymaga ona wsparcia. Przy czym trzeba zaznaczyć, że w dalszym ciągu będzie to pomoc ułatwiająca odwołującej prawidłowe funkcjonowanie społeczne. Nie ulega wątpliwości, że odwołująca jest samodzielna w zakresie samodzielnego spożywania posiłków czy ubierania się. Zakres pomocy właściwy osobie z niepełnosprawnością w stopniu umiarkowanym określony jest zatem powyższej wskazanymi ramami wynikającymi wprost z przepisów prawa. Należy pamiętać że zasadniczo różni się on od wsparcia przysługującego osobom ze znacznym stopniem niepełnosprawności, gdzie owa pomoc sprowadza się do wykonywania codziennych czynności w zastępstwie osoby niepełnosprawnej. Innymi słowy, nie jest tak, że odwołująca jest całkowicie zależna od otoczenia, ale nie jest też tak, że zdolna jest funkcjonować w pełni samodzielnie oraz prawidłowo wypełniać właściwe mu role społeczne. Właśnie dlatego ustawodawca przewidział umiarkowany stopień niepełnosprawności, będący pośrednim między lekkim a znacznym, po to by zapewnić konieczne wsparcie osobom, które potrzebują pomocy, nie zaś wyłączenia w codziennych obowiązkach.

Zdaniem Sądu, opinia biegłego z zakresu psychiatrii sporządzona na zlecenie Sądu charakteryzuje się wszechstronnością, zrozumiałością i brakiem wewnętrznych sprzeczności, jak również wnikliwością w zakresie rozpoznania dolegliwości towarzyszących odwołującej. Wnioski opinii zostały przez biegłego wyciągnięte w sposób logiczny w oparciu o gruntowną analizę dostępnej dokumentacji medycznej. Stąd też, sporządzona ekspertyza zasługuje na przyjęcie za miarodajną dla wydania orzeczenia w sprawie w pełnym zakresie. Mając na uwadze wszystko powyższe, jak i wskazywaną spójność i logiczność opinii należało uznać ją za rzetelną i wiarygodną, a w konsekwencji podzielić zawarte w niej wnioski, nie znajdując podstaw do ich kwestionowania. Zważywszy na definicję umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności, stopień dysfunkcji odwołującej świadczy o zasadności zaliczenia jej do pierwszego z tych stopni. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania, że ocena stopnia niepełnosprawności odwołującej przez Zespoły orzekające w sprawie była nieprawidłowa. Mimo tego, że odwołująca codziennie boryka się z trudnościami to stan jej zdrowia nie uzasadnia konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Zarówno odwołująca się jak i organ zrezygnowali w niniejszej sprawie z możliwości zajęcia na piśmie ostatecznego stanowiska, stąd też Sąd przyjął dotychczasowe twierdzenia stron za podtrzymane.

Na materiał dowodowy w niniejszej sprawie złożyła się dokumentacja dotycząca odwołującego się, w tym również dokumentacja medyczna zawarta w aktach sprawy oraz w aktach organu, której prawdziwości i rzetelności żadna ze stron nie kwestionowała oraz zeznania świadka M. R., które pozwoliły na rzetelne ustalenie zakresu samodzielności odwołującej w życiu codziennym.

Mając na uwadze powyższe sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia w zakresie żądanym przez odwołującą, tj. w zakresie stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w Sprawie Orzekania o Niepełnosprawności i Stopniu Niepełnosprawności, przy ocenie konieczności korzystania z prawa do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju - bierze się pod uwagę rodzaj niepełnosprawności, w szczególności, czy osoba porusza się na wózku inwalidzkim, jest leżąca, ma znaczne ograniczenia w przyjmowaniu pokarmów i innych czynności fizjologicznych. W analizowanym stanie faktycznym, mając na uwadze rozpoznane schorzenie psychiatryczne odwołującej, zachodziła konieczność zmiany zaskarżonego orzeczenia w punkcie 10 poprzez wskazanie, że wymaga ona prawa do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju. Jednocześnie, Sąd przyjmując w pełni wnioski opinii psychiatrycznej wydłużył czas trwania zaskarżonego orzeczenia do 1 maja 2023 r., zaś w pozostałym zakresie, wobec braku podstaw do zakwalifikowania odwołującej do stopnia niepełnosprawności wyższego niż umiarkowany, odwołanie oddalono.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

sędzia Joanna Szyjewska – Bagińska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

17.3.2023 r. sędzia Joanna Szyjewska-Bagińska